Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

26. dubna 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Duševní a průmyslové vlastnictví — Směrnice 2001/29/ES — Harmonizace určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících — Článek 3 odst. 1 — Sdělování veřejnosti — Pojem — Prodej multimediálního přehrávače — Doplňky (‚add-ons') — Zveřejnění děl bez svolení nositele autorského práva — Přístup k internetovým stránkám využívajícím kontinuální přenos audiovizuálního materiálu (‚streamování') — Článek 5 odst. 1 a 5 — Právo na rozmnožování — Výjimky a omezení — Oprávněné užití"

Ve věci C-527/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rechtbank Midden-Nederland (Soud prvního stupně pro Midden-Nederland, Nizozemsko) ze dne 30. září 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 5. října 2015, v řízení

Stichting Brein

proti

Jacku Frederiku Wullemsovi, který se účastní řízení též pod jménem „Filmspeler",

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení M. Ilešič (zpravodaj), předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce druhého senátu, A. Prechal, C. Toader a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. září 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Stichting Brein D. Vissererem a P. de Leeuwe, advocaten,

— za J. F. Wullemse, jednajícího též pod jménem „Filmspeler", J. van Groenendaalem, D. Stolsem a F. Blokhuisem, advocaten,

— za španělskou vládu V. Ester Casas, jako zmocněnkyní,

— za francouzskou vládu D. Colasem a D. Segoinem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

— za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

— za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem, T. Rendasem a M. Figueiredem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi J. Samnadda, jakož i T. Scharfem a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 8. prosince 2016,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 a 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. 2001, L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi nadací Stichting Brein, která se zaměřuje na ochranu zájmů nositelů autorského práva, a Jackem Frederikem Wullemsem ve věci prodeje multimediálního přehrávače, který umožňuje volný přístup k audiovizuálním dílům chráněným autorským právem bez svolení jeho nositelů, uskutečněného J. F. Wullemsem.

Právní rámec

Unijní právo

3 V bodech 9, 10, 23, 27 a 33 odůvodnění směrnice 2001/29 se uvádí:

„(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvory zásadní. Jejich ochrana napomáhá zajistit udržení a rozvoj tvořivosti v zájmu autorů, výkonných umělců, výrobců, spotřebitelů, kultury, průmyslu a široké veřejnosti. Duševní vlastnictví bylo proto uznáno za nedílnou součást vlastnictví.

(10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu, stejně jako výrobci, mají-li tuto činnost financovat. Investice vyžadovaná na produkci výrobků, jako jsou zvukové záznamy, filmy nebo multimediální výrobky, a služeb, jako jsou služby na požádání, jsou značné. Odpovídající právní ochrana duševního vlastnictví je nezbytná pro zajištění dostupnosti takové odměny a pro možnost uspokojivé návratnosti takové investice.

[…]

(23) Tato směrnice by měla pokračovat v harmonizaci práva autora na sdělování veřejnosti. Tímto právem by se v širokém smyslu mělo rozumět veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Toto právo by mělo zahrnovat jakékoli sdělování nebo přenos díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání. Toto právo by nemělo zahrnovat žádné jiné úkony.

[…]

(27) Pouhé poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování není samo o sobě sdělováním ve smyslu této směrnice.

[…]

(33) Výlučné právo na rozmnožování by mělo podléhat výjimce, aby byly povoleny určité úkony dočasného rozmnožování, jakými jsou dočasné [krátkodobé] nebo příležitostné rozmnoženiny, které jsou nedílnou a významnou součástí technologického procesu a jsou prováděny s pouhým účelem umožnit buď účinný přenos v rámci sítě mezi třetími stranami prostřednictvím zprostředkovatele, nebo oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany. Uvedené úkony rozmnožování by samy o sobě neměly mít žádnou vlastní hospodářskou hodnotu. Pokud uvedené úkony splňují tyto podmínky, měla by tato výjimka zahrnovat úkony umožňující prohlížení (browsing) a úkony ukládání do vyrovnávací paměti (caching) včetně těch úkonů, které umožňují přenosovým systémům účinné fungování, a to za předpokladu, že zprostředkovatel neupravuje informace a jeho činnost není v rozporu s oprávněným užíváním technologie obecně uznávané a užívané průmyslem k získávání údajů o užívání informací. Užívání se považuje za oprávněné, pokud je k němu nositelem práva uděleno svolení nebo pokud není omezeno právními předpisy.“

4 Článek 2 směrnice 2001/29, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, zní následovně:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

b) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

c) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

d) pro výrobce prvotních záznamů filmů ve vztahu k originálům a rozmnoženinám jejich filmů;

e) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“

5 Článek 3 této směrnice, nadepsaný „Právo na sdělování děl veřejnosti a právo na zpřístupnění jiných předmětů ochrany veřejnosti“, uvádí:

„1. Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

2. Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat zpřístupnění veřejnosti po drátě nebo bezdrátově takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto předmětům ochrany přístup z místa a v době, který si zvolí:

a) pro výkonné umělce v případě záznamů jejich výkonů;

b) pro výrobce zvukových záznamů v případě jejich zvukových záznamů;

c) pro výrobce prvotních záznamů filmů v případě originálu a rozmnoženin jejich filmů;

d) pro vysílací organizace v případě záznamů jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.

3. Práva uvedená v odstavcích 1 a 2 se nevyčerpají žádným sdělením veřejnosti nebo zpřístupněním veřejnosti podle tohoto článku.“

6 Článek 5 odst. 1 a 5 uvedené směrnice stanoví:

„1. Dočasné úkony rozmnožení uvedené v článku 2, které jsou krátkodobé nebo příležitostné a tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu a jejichž výhradním účelem je umožnit:

a) přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo

b) oprávněné užití

díla nebo jiného předmětu ochrany a které nemají žádný samostatný hospodářský význam, jsou vyloučeny z práva na rozmnožování stanoveného v článku 2.

[…]

5. Výjimky a omezení stanovené v odstavcích 1, 2, 3 a 4 mohou být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práva.“

Nizozemské právo

7 Článek 1 Auteurswet (nizozemský zákon o autorském právu, dále jen „zákon o autorském právu“) uvádí:

„Autorské právo je s výhradou zákonných omezení výlučným právem autora literárního, vědeckého nebo uměleckého díla nebo jeho právních nástupců, ke sdělování a rozmnožování tohoto díla.“

8 Článek 12 zákona o autorském právu stanoví následující:

„1. Sdělením literárního, vědeckého nebo uměleckého díla se rozumí:

1°. sdělení rozmnoženiny celého díla nebo jeho části;

[…]“

9 Článek 13a tohoto zákona zní:

„Za úkony rozmnožení literárního, vědeckého nebo uměleckého díla se nepovažují dočasné úkony rozmnožení, které jsou krátkodobé nebo příležitostné, tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu a jejich výhradním účelem je umožnit:

a) přenos díla v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo

b) jeho oprávněné užití

a nemají žádný samostatný hospodářský význam.“

10 Článek 2 Wet op de Naburige Rechten (zákon o právech souvisejících s autorským právem, dále jen „zákon o právech souvisejících“) stanoví:

„1. Výkonný umělec má výlučné právo udělit svolení k jedné nebo více z následujících činností:

[…]

d. přenos, další přenos, zpřístupnění veřejnosti či jakýkoli jiný způsob sdělení výkonu nebo záznamu výkonu či jeho rozmnoženiny.

[…]“

11 Článek 6 zákona o právech souvisejících uvádí:

„1. Výrobce zvukového záznamu má výlučné právo udělit svolení:

[…]

c. k přenosu, dalšímu přenosu, zpřístupnění veřejnosti či jakémukoli jinému způsobu sdělení jím vyrobeného zvukového záznamu či jeho rozmnoženiny.

[…]“

12 Článek 7a zákona o právech souvisejících zní následovně:

„1. Výrobce prvotních záznamů filmů má výlučné právo udělit svolení:

[…]

c. ke zpřístupnění jím vyrobeného prvotního záznamu filmu či jeho rozmnoženiny veřejnosti;

[…]“

13 Článek 8 zákona o právech souvisejících stanoví:

„Vysílací organizace má výlučné právo udělit svolení k jedné nebo více z následujících činností:

[…]

e. zpřístupnění veřejnosti nebo jakýkoli jiný způsob sdělení záznamů pořadů či jejich rozmnoženin, a to bez ohledu na to, jakých technických prostředků je k tomu účelu použito. […]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 Stichting Brein je nizozemská nadace zaměřená na ochranu zájmů nositelů autorského práva.

15 Jack Frederik Wullems na různých internetových stránkách, jakož i na vlastní stránce www.filmspeler.nl uskutečňuje prodej různých modelů multimediálního přehrávače. Tento přehrávač prodávaný pod názvem „filmspeler“ je zařízení, které zprostředkovává přenos obrazových a/nebo zvukových dat mezi jejich zdrojem a televizní obrazovkou.

16 Jack Frederik Wullems do tohoto přehrávače nainstaloval otevřený software („open-source software“), který umožňuje otevírat soubory prostřednictvím jednoduchého grafického rozhraní („user interface“) se strukturovanými nabídkovými dialogy, a integroval do něj doplňky („add-ons“) dostupné na internetu, které byly vytvořeny třetími stranami a které on sám neměnil, z nichž některé konkrétně přesměrovávají na internetové stránky, na kterých jsou chráněná díla zpřístupněna internetovým uživatelům bez svolení nositelů autorského práva.

17 Uvedené doplňky obsahují odkazy, které při jejich aktivaci prostřednictvím dálkového ovládání uvedeného multimediálního přehrávače přesměrovávají na internetové stránky využívající kontinuální přenos audiovizuálního materiálu („streamování“), které jsou provozovány třetími stranami, z nichž některé poskytují přístup k digitálním obsahům se svolením nositelů autorského práva, zatímco jiné poskytují přístup k takovým obsahům bez svolení nositelů tohoto práva. Doplňky slouží zejména k tomu, aby ze stránek využívajících „streamování“ stahovaly potřebné obsahy a pouhým kliknutím je spouštěly na multimediálním přehrávači prodávaném J. F. Wullemsem, který se připojuje k televizní obrazovce.

18 Jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, J. F. Wullems dělal svému multimediálnímu přehrávači „filmspeler“ reklamu, podle níž tento přehrávač zejména umožňoval shlédnout na televizní obrazovce zdarma a jednoduše audiovizuální materiál dostupný na internetu bez svolení nositelů autorského práva.

19 Dne 22. května 2014 vyzvala Stichting Brein J. F. Wullemse k zastavení prodeje tohoto multimediálního přehrávače. Dne 1. července 2014 věc předložila předkládajícímu soudu, přičemž navrhla, aby tento soud J. F. Wullemsovi nařídil ukončení prodeje takových multimediálních přehrávačů, jako je přehrávač „filmspeler“, nebo ukončení nabídky hypertextových odkazů, které uživatelům poskytují protiprávní přístup k chráněným dílům.

20 Nadace Stichting Brein před předkládajícím soudem tvrdí, že prodejem multimediálního přehrávače „filmspeler“ uskutečňoval J. F. Wullems „sdělování veřejnosti“, čímž porušil články 1 a 12 zákona o autorském právu, jakož i články 2, 6, 7a a 8 zákona o právech souvisejících. Tato ustanovení musí být dle názoru předkládajícího soudu vykládána ve světle článku 3 směrnice 2001/29, který provádějí do nizozemského právního řádu. Předkládající soud má v této souvislosti za to, že judikatura Soudního dvora neumožňuje odpovědět s jistotou na otázku, zda za takových okolností, jaké jsou dány ve věci v původním řízení, dochází ke sdělování veřejnosti.

21 Kromě toho J. F. Wullems u předkládajícího soudu tvrdí, že se na „streamování“ děl, která jsou chráněna autorským právem, z protiprávního zdroje vztahuje výjimka podle článku 13a zákona o autorském právu, který musí být vykládán ve světle čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/29, jejž provádí do nizozemského právního řádu. Podle předkládajícího soudu se přitom Soudní dvůr zatím nevyjádřil k významu požadavku „oprávněného užití“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice 2001/29.

22 Za těchto podmínek se Rechtbank Midden-Nederland (Soud prvního stupně pro Midden-Nederland, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 vykládán v tom smyslu, že o ‚sdělování veřejnosti‘ ve smyslu tohoto ustanovení se jedná tehdy, jestliže osoba prodává určitý výrobek (multimediální přehrávač), do něhož nainstalovala doplňky (‚add-ons‘) obsahující hypertextové odkazy na internetové stránky, na nichž byla bez svolení nositelů práva přímo zpřístupněna díla chráněná autorským právem, jako jsou filmy, seriály či přímé přenosy?

2) Má na odpověď na tuto otázku vliv skutečnost,

— že díla chráněná autorským právem nebyla ještě nikdy předtím na internetu uveřejněna nebo byla na internetu uveřejněna se svolením nositele autorského práva výlučně na základě předplatného?

— že jsou doplňky (‚add-ons‘) obsahující hypertextové odkazy na internetové stránky, na kterých jsou bez svolení nositelů práv přímo zpřístupněna díla chráněná autorským právem, na internetu volně dostupné a uživatelé si je mohou do svého multimediálního přehrávače nainstalovat sami?

— že jsou internetové stránky, a tedy i díla chráněná autorským právem, která jsou na nich – bez svolení nositelů práva – zpřístupněna, dostupné veřejnosti i bez použití multimediálního přehrávače?

3) Musí být článek 5 směrnice 2001/29 vykládán v tom smyslu, že ‚oprávněným užitím‘ ve smyslu odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení není případ, kdy si koncový uživatel během kontinuálního přenosu audiovizuálního materiálu (‚streamování‘) díla chráněného autorským právem z internetové stránky třetí strany, na níž je toto dílo nabízeno bez svolení nositele či nositelů autorského práva, pořizuje dočasnou rozmnoženinu?

4) V případě záporné odpovědi na [třetí] otázku, je v tomto případě pořizování dočasné rozmnoženiny, kterou si vytváří koncový uživatel během ‚streamování‘ díla chráněného autorským právem z internetové stránky třetí strany, na níž je toto dílo nabízeno bez svolení nositele či nositelů autorského práva, v rozporu s ‚třístupňovým testem‘ ve smyslu čl. 5 odst. 5 směrnice 2001/29?“

K předběžným otázkám

K první a druhé předběžné otázce:

23 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je nutno zkoumat společně, je, zda pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje prodej takového multimediálního přehrávače, jako je přehrávač ve věci v původním řízení, na kterém byly předem nainstalovány doplňky dostupné na internetu, jež obsahují hypertextové odkazy na veřejnosti volně dostupné internetové stránky, na kterých byla díla chráněná autorským právem zpřístupněna bez svolení nositelů tohoto práva.

24 Z článku 3 odst. 1 směrnice 2001/29 vyplývá, že jsou členské státy povinny zajistit, aby měli autoři výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení svých děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění svých děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.

25 Na základě tohoto ustanovení mají autoři právo preventivní povahy, které jim umožňuje zasáhnout vůči případným uživatelům jejich děl, kteří by mohli zamýšlet sdělení těchto děl veřejnosti, a toto sdělení zakázat (rozsudky ze dne 31. května 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 30, a ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 28, jakož i citovaná judikatura).

26 Jelikož čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 neupřesňuje pojem „sdělování veřejnosti“, je třeba jeho smysl a rozsah určit s ohledem na cíle sledované touto směrnicí, jakož i s ohledem na jeho kontext (rozsudek ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 29 a citovaná judikatura).

27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z bodů 9 a 10 odůvodnění směrnice 2001/29 vyplývá, že jejím hlavním cílem je zavedení vysoké úrovně ochrany autorů, která jim umožní obdržet odpovídající odměnu za užívání jejich děl, zejména při jejich sdělování veřejnosti. Z toho plyne, že pojem „sdělování veřejnosti“ je třeba chápat v širokém smyslu, jak výslovně stanoví bod 23 odůvodnění této směrnice (rozsudky ze dne 31. května 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 36, a ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 30, jakož i citovaná judikatura).

28 Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že pokud jde o pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, tento pojem předpokládá individuální posouzení (rozsudek ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 33, jakož i citovaná judikatura).

29 Z článku 3 odst. 1 směrnice 2001/29 vyplývá, že pojem „sdělování veřejnosti“ zahrnuje dva kumulativní prvky, a sice „sdělování“ díla a sdělování tohoto díla „veřejnosti“ (rozsudky ze dne 31. května 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 37, a ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 32, jakož i citovaná judikatura).

30 Pro účely posouzení toho, zda je jednání uživatele sdělováním veřejnosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je nutno přihlédnout k několika doplňujícím kritériím, která nejsou autonomní povahy a navzájem spolu souvisí. Je tudíž třeba je použít jak individuálně, tak ve vzájemném spojení, jelikož se v různých konkrétních situacích mohou vyskytovat s velmi proměnlivou intenzitou [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 78 a 79; ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 30, jakož i ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 34].

31 Mezi těmito kritérii Soudní dvůr nejprve zdůraznil nepominutelnou úlohu uživatele. Jednání tohoto uživatele totiž představuje sdělování, pokud tento uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkuje svým hostům přístup k chráněnému dílu, a zejména pokud by bez takového zprostředkování tito hosté v zásadě nemohli šířeného díla užít (rozsudky ze dne 31. května 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 46, a ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 35, jakož i citovaná judikatura).

32 Soudní dvůr dále upřesnil, že pojem „veřejnost“ se týká blíže neurčeného počtu potenciálních adresátů a kromě toho vyžaduje dosti vysoký počet osob (rozsudky ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 32; ze dne 31. května 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 41, a ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 36, jakož i citovaná judikatura).

33 Soudní dvůr rovněž připomněl, že aby mohlo být sdělování chráněného díla kvalifikováno jako „sdělování veřejnosti“, musí být podle ustálené judikatury sděleno specifickou technologií odlišnou od technologií, které byly dosud používány, nebo „nové veřejnosti“, tj. veřejnosti, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udílení svolení k prvotnímu sdělení jejich díla veřejnosti (rozsudky ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 26; ze dne 13. února 2014, Svensson a další, C-466/12, EU:C:2014:76, bod 24, jakož i ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 37).

34 Konečně Soudní dvůr opakovaně zdůraznil, že bez významu není ani výdělečná povaha sdělování ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 (viz zejména rozsudky ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 204; ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 42, jakož i ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 38).

35 Pokud jde zaprvé o otázku, zda prodej takového multimediálního přehrávače, jako je přehrávač ve věci v původním řízení, představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je třeba poznamenat, že se podle bodu 23 odůvodnění směrnice 2001/29 právo autora na sdělování veřejnosti stanovené v čl. 3 odst. 1 vztahuje na jakýkoli přenos nebo další přenos díla po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání, pro veřejnost nepřítomnou v místě, ze kterého sdělování vychází.

36 Z článku 3 odst. 1 směrnice 2001/29 mimoto vyplývá, že k tomu, aby se jednalo o „sdělování“, postačuje zejména, aby dílo bylo zpřístupněno veřejnosti takovým způsobem, že osoby, které ji tvoří, mohou mít k tomuto dílu přístup, a není rozhodující, zda této možnosti využijí či nikoliv (viz rozsudek ze dne 13. února 2014, Svensson a další, C-466/12, EU:C:2014:76, bod 19, jakož i citovaná judikatura).

37 Soudní dvůr již v tomto ohledu rozhodl, že skutečnost, že jsou na jedné internetové stránce uvedeny hypertextové odkazy na chráněná díla zveřejněná bez jakéhokoli omezení přístupu na jiné stránce, poskytuje uživatelům první stránky přímý přístup k uvedeným dílům (rozsudek ze dne 13. února 2014, Svensson a další, C-466/12, EU:C:2014:76, bod 18; v tomto smyslu viz rovněž usnesení ze dne 21. října 2014, BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, bod 15, jakož i rozsudek ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 43).

38 Tak je tomu i v případě prodeje takového multimediálního přehrávače, jako je přehrávač ve věci v původním řízení.

39 Je pravda – jak vyplývá z bodu 27 odůvodnění směrnice 2001/29 – že pouhé poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování nepředstavuje jako takové „sdělování“ ve smyslu této směrnice.

40 Soudní dvůr nicméně v tomto ohledu rozhodl, že ačkoliv v případě umístění televizních přijímačů do hotelových pokojů „pouhé poskytnutí fyzického zařízení“ nepředstavuje jako takové „sdělování“ ve smyslu směrnice 2001/29, nemění to nic na tom, že toto zařízení může učinit technicky možným přístup veřejnosti k vysílaným dílům. Proto, poskytuje-li hotelové zařízení prostřednictvím takto umístěných televizních přijímačů signál klientům ubytovaným v pokojích tohoto zařízení, jedná se o sdělování veřejnosti a není nutné se zabývat tím, jaká technika přenosu signálu je užívána (rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 46).

41 Je třeba mít za to, že ani v projednávaném případě se nejedná o „pouhé“ poskytnutí fyzického zařízení pro umožnění nebo uskutečnění sdělování. Jak totiž generální advokát uvedl v bodech 53 a 54 svého stanoviska, J. F. Wullems při plné znalosti důsledků svého jednání do multimediálního přehrávače „filmspeler“, který prodává, předem nainstaloval doplňky, které konkrétně nabyvatelům tohoto přehrávače umožňují přístup k chráněným dílům zveřejněným na stránkách využívajících „streamování“ bez svolení nositelů autorského práva a prohlížení těchto děl na televizní obrazovce (obdobně viz rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42). Jelikož tato služba umožňuje mezi internetovými stránkami přenášejícími padělaná díla a nabyvateli uvedeného multimediálního přehrávače vytvořit přímé spojení, bez něhož by tito nabyvatelé mohli chráněná díla sledovat pouze obtížně, nelze takovou skutečnost zaměňovat za pouhé poskytnutí fyzického zařízení uvedeným v bodě 27 odůvodnění směrnice 2001/29. Z vyjádření předložených Soudnímu dvoru v tomto ohledu vyplývá, že internetové stránky dotčené ve věci v původním řízení, které využívají „streamování“, jsou pro veřejnost jen těžko identifikovatelné a většina z nich se často mění.

42 Je proto třeba mít za to, že poskytnutí takového multimediálního přehrávače, jako je přehrávač ve věci v původním řízení, umožňuje vzhledem k doplňkům, které do něj byly předem nainstalovány, prostřednictvím strukturovaných nabídkových dialogů přístup k odkazům, jež jsou v uvedených doplňcích obsaženy, které při jejich aktivaci prostřednictvím dálkového ovládání tohoto

multimediálního přehrávače jeho uživatelům poskytují přímý přístup k chráněným dílům bez svolení nositelů autorského práva, a musí být považováno za sdělování ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

43 Zadruhé, aby se na chráněná díla vztahoval pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, je rovněž nezbytné, aby byla tato díla skutečně veřejnosti sdělována (rozsudek ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147, bod 31).

44 V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že pojem „veřejnost“ zahrnuje určitý minimální práh, což z tohoto pojmu vylučuje příliš malý, či dokonce nevýznamný počet dotčených osob. A dále, že za účelem určení tohoto počtu je třeba přihlédnout ke kumulativním účinkům vyplývajícím ze zpřístupnění děl potenciálním adresátům. Je tedy relevantní nejen skutečnost, kolik osob má přístup k témuž dílu souběžně, ale je rovněž třeba zjistit, kolik z těchto osob k němu má přístup postupně [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. března 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 35; ze dne 27. února 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 28, a ze dne 31. května 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 43, jakož i citovaná judikatura].

45 V projednávané věci je třeba uvést, že podle předkládajícího soudu multimediální přehrávač „filmspeler“ koupil dosti vysoký počet osob. Sdělování, jež je předmětem věci v původním řízení, je mimoto zaměřeno na všechny potenciální nabyvatele tohoto přehrávače, kteří mají připojení k internetu. Tyto osoby mohou k chráněným dílům přistupovat souběžně prostřednictvím „streamování‘ dotčených děl z internetu. Toto sdělování se tak týká blíže neurčeného počtu potenciálních adresátů a je do něj zapojen vysoký počet osob (obdobně viz rozsudek ze dne 7. března 2013, ITV Broadcasting a další, C-607/11, EU:C:2013:147 body 35 a 36).

46 Z výše uvedeného vyplývá, že prostřednictvím sdělování dotčeného ve věci v původním řízení jsou chráněná díla skutečně sdělována „veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

47 Kromě toho, pokud jde o otázku, zda byla tato díla sdělována „nové“ veřejnosti ve smyslu judikatury citované v bodě 33 tohoto rozsudku, je třeba uvést, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 13. února 2014, Svensson a další (C-466/12, EU:C:2014:76, body 24 a 31), jakož i v usnesení ze dne 21. října 2014, BestWater International (C-348/13, EU:C:2014:2315) rozhodl, že takovou veřejností je veřejnost, kterou nositelé autorského práva nebrali v potaz při udílení svolení k prvotnímu sdělení. Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 8. září 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 43) zdůraznil, že tato rozhodnutí potvrzují význam svolení nositele autorského práva k chráněným dílům, která již byla volně dostupná na internetové stránce, s ohledem na čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29, jenž právě stanoví, že ke každému sdělení díla veřejnosti musí nositel autorského práva udělit svolení.

48 Z rozsudků uvedených v předchozím bodě totiž vyplývá, že pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 nespadá umístění hypertextových odkazů na internetové stránce na chráněné dílo, které již bylo volně dostupné na jiné internetové stránce se svolením nositelů autorského práva k tomuto dílu. Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že pokud a dokud je toto dílo volně dostupné na internetové stránce, na kterou hypertextový odkaz umožňuje přístup, je třeba mít za to, že pokud nositelé autorského práva k tomuto dílu udělili svolení k takovému sdělení, brali jako veřejnost v potaz všechny internetové uživatele, takže předmětné sdělení nebylo uskutečněno vůči nové veřejnosti. Tentýž závěr ovšem nelze z těchto rozsudků vyvodit v případě, že takové svolení uděleno nebylo (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, body 42 a 43).

49 Soudní dvůr nejprve rozhodl, že je-li prokázáno, že osoba, která nabízí přímý přístup k chráněným dílům, věděla nebo vědět mohla, že použitý hypertextový odkaz zpřístupňuje protiprávně zveřejněné dílo na internetu, je třeba mít za to, že, poskytnutí takového odkazu představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29. Soudní dvůr poté dodal, že totéž platí i v případě, že tento odkaz umožňuje uživatelům internetové stránky, na které se uvedený odkaz objevuje, obejít omezující

opatření, která byla na stránce, na které se nachází chráněné dílo, přijata za účelem omezení přístupu veřejnosti k tomuto dílu pouze na předplatitele této stránky, a představuje tedy vědomý zásah, bez kterého by uvedení uživatelé nemohli mít šířená díla k dispozici. Soudní dvůr dále uvedl, že pokud je umístění hypertextových odkazů uskutečněno za účelem dosažení zisku, lze od autora takového umístění očekávat, že provede nezbytná ověření, aby se ujistil, že dotčené dílo není na stránce, na kterou vedou uvedené hypertextové odkazy, zveřejněno protiprávně, takže je třeba předpokládat, že je toto umístění provedeno s plnou znalostí povahy ochrany uvedeného díla a případné absence svolení nositele autorského práva se zveřejněním na internetu. Za takových okolností a za předpokladu, že tato vyvratitelná domněnka není vyvrácena, představuje jednání spočívající v umístění hypertextového odkazu na protiprávně zveřejněné dílo na internetu „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 (viz rozsudek ze dne 8. září 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, body 49 až 51).

50 V projednávaném případě je nesporné, že byl prodej multimediálního přehrávače „filmspeler“ proveden s plnou znalostí toho, že doplňky obsahující hypertextové odkazy, které byly do uvedeného přehrávače předem nainstalovány, zpřístupňují protiprávně zveřejněná díla na internetu. Jak bylo totiž připomenuto v bodě 18 tohoto rozsudku, reklama týkající se tohoto multimediálního přehrávače zvláště zmiňuje, že tento přehrávač zejména umožňuje shlédnout na televizní obrazovce zdarma a jednoduše audiovizuální materiál dostupný na internetu bez svolení nositelů autorského práva.

51 Dále nelze zpochybnit, že je poskytnutí uvedeného multimediálního přehrávače uskutečněno za účelem dosažení zisku, neboť cena tohoto multimediálního přehrávače byla zaplacena zejména pro získání přímého přístupu k chráněným dílům, která jsou dostupná na stránkách využívajících „streamování“ bez svolení nositelů autorského práva. Jak zdůraznila portugalská vláda, hlavní výhoda takového multimediálního přehrávače, která láká jeho potenciální nabyvatele, spočívá právě v předinstalování doplňků, které uživatelům umožňují přístup na stránky, na kterých jsou filmy chráněné autorským právem zpřístupňovány bez svolení nositelů tohoto práva.

52 Je proto třeba mít za to, že prodej takového multimediálního přehrávače představuje „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29.

53 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba na první a druhou položenou otázku odpovědět tak, že pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje prodej takového multimediálního přehrávače, jako je přehrávač, o nějž se jedná ve věci v původním řízení, na kterém byly předem nainstalovány doplňky dostupné na internetu, jež obsahují hypertextové odkazy na veřejnosti volně dostupné internetové stránky, na kterých byla díla chráněná autorským právem zpřístupněna veřejnosti bez svolení nositelů tohoto práva.

Ke třetí a čtvrté předběžné otázce

K přípustnosti

54 Komise ve svém vyjádření uvedla, že třetí a čtvrtá otázka jsou hypotetické, neboť se týkají „streamování“ děl, která jsou chráněna autorským právem, a nikoliv prodeje multimediálního přehrávače.

55 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade.

Jestliže se položené otázky týkají výkladu unijního práva, je tudíž Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz zejména rozsudek ze dne 22. září 2016, Microsoft Mobile Sales International a další, C-110/15, EU:C:2016:717, bod 18, jakož i citovaná judikatura).

56 Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudek ze dne 22. září 2016, Microsoft Mobile Sales International a další, C-110/15, EU:C:2016:717, bod 19, jakož i citovaná judikatura).

57 V projednávaném případě tomu tak ovšem není. Vztah třetí a čtvrté otázky k realitě sporu v původním řízení je totiž prokázán, jelikož předkládající soud v odpovědi na žádost o vysvětlení předloženou Soudním dvorem na základě článku 101 jeho jednacího řádu upřesnil, že je odpověď na tyto otázky nezbytná k tomu, aby mohl rozhodnout o návrhových žádáních, kterými se žalobkyně v původním řízení domáhala, aby předkládající soud rozhodl, že se prohlížení děl chráněných autorským právem, která pocházejí z protiprávního zdroje, prostřednictvím „streamování“ nepovažuje za „oprávněné užití“ ve smyslu článku 5 směrnice 2001/29.

58 Z toho vyplývá, že uvedené otázky jsou přípustné.

K věci samé

59 Podstatou třetí a čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je nutno zkoumat společně, je, zda ustanovení čl. 5 odst. 1 a 5 směrnice 2001/29 musí být vykládána v tom smyslu, že podmínky v nich uvedené splňují dočasné úkony rozmnožení učiněné na takovém multimediálním přehrávači, jako je přehrávač dotčený ve věci v původním řízení, během „streamování“ díla chráněného autorským právem z internetové stránky třetí strany, na níž je toto dílo nabízeno bez svolení nositele autorského práva.

60 Podle čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/29 je úkon rozmnožení vyňat z práva na rozmnožování zakotveného v článku 2 této směrnice pouze tehdy, pokud splňuje pět podmínek, totiž pokud:

— je tento úkon dočasný;

— je krátkodobý nebo příležitostný;

— tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu;

— výhradním účelem tohoto procesu je umožnit přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany, a

— uvedený úkon nemá žádný samostatný hospodářský význam.

61 Je třeba nejprve uvést, že tyto podmínky jsou kumulativní v tom smyslu, že nedodržení jediné z nich má za následek, že úkon rozmnožení není na základě čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/29 vyňato z práva na rozmnožování zakotveného v jejím článku 2 (rozsudek ze dne 16. července 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 55; usnesení ze dne 17. ledna 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, bod 26).

62 Z judikatury kromě toho vyplývá, že výše citované podmínky podléhají striktnímu výkladu, protože čl. 5 odst. 1 této směrnice představuje odchylku od obecného pravidla, které tato směrnice zavedla a které vyžaduje, aby nositel autorského práva udílel svolení k jakémukoliv rozmnožování jeho chráněného díla (rozsudky ze dne 16. července 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, body 56 a 57; ze

dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 162; usnesení ze dne 17. ledna 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, bod 27, jakož i rozsudek ze dne 5. června 2014, Public Relations Consultants Association, C-360/13, EU:C:2014:1195, bod 23).

63 To platí tím spíše, že toto vyloučení musí být vykládáno ve světle čl. 5 odst. 5 směrnice 2001/29, podle něhož se uvedené vyloučení použije pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práva (rozsudek ze dne 16. července 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 58).

64 Předkládající soud uvádí, že pokud jde o podmínku, podle níž je výhradním účelem dotčeného procesu umožnit přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany, není účelem úkonů rozmnožení dotčených ve věci v původním řízení umožnit takový přenos. Zbývá tedy posoudit, zda je výhradním účelem těchto úkonů umožnit oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany.

65 V tomto ohledu vyplývá z bodu 33 odůvodnění směrnice 2001/29, že užití se považuje za oprávněné, pokud je k němu dotyčným nositelem práva uděleno svolení nebo pokud není omezeno příslušnou právní úpravou (viz rovněž rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 168; jakož i usnesení ze dne 17. ledna 2012, Infopaq International C-302/10, EU:C:2012:16, bod 42).

66 Vzhledem k tomu, že ve věci v původním řízení nositelé autorského práva neudělili svolení k předmětnému užití děl, je nutno posoudit, zda je účelem dotčených úkonů umožnit užití děl, které není omezeno příslušnou právní úpravou, přičemž jak bylo připomenuto v bodě 63 tohoto rozsudku při takovém posouzení, je třeba nutně zohlednit okolnost, podle níž se vynětí upravené v článku 5 směrnice 2001/29 použije pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práva.

67 Soudní dvůr v rozsudku ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 170 až 172) uvedl, že z pohledu diváků krátce trvající úkony rozmnožení dotčené v této věci, díky nimž mohou satelitní dekodér a televizní obrazovka správně fungovat, umožňují příjem vysílání obsahujícího chráněná díla. Soudní dvůr měl v tomto ohledu za to, že samotné přijímání tohoto vysílání, totiž jeho zachycení a zhlédnutí v soukromém kruhu, nepředstavuje úkon omezený příslušnou právní úpravou a takové přijímání vysílání musí být považováno za oprávněné i v případě vysílání z jiného členského státu, dochází-li k přijímání prostřednictvím zahraničního dekódovacího zařízení. Soudní dvůr dospěl k závěru, že výhradním účelem dotčených úkonů rozmnožení je umožnit „oprávněné užití“ děl ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice 2001/29.

68 Obdobně v usnesení ze dne 17. ledna 2012, Infopaq International (C-302/10, EU:C:2012:16, body 44 a 45) Soudní dvůr konstatoval, že zpracování shrnutí z článků v tisku, ačkoliv k němu nebylo nositeli autorského práva k těmto článkům uděleno svolení, nebylo použitelnou právní úpravou omezeno, takže nelze předmětné užití považovat za neoprávněné.

69 Naproti tomu za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení a zejména s ohledem na obsah reklamy na dotčený multimediální přehrávač zmíněné v bodě 18 tohoto rozsudku a na okolnost uvedenou v bodě 51 tohoto rozsudku, že hlavní výhoda uvedeného přehrávače, která láká jeho potenciální nabyvatele, spočívá v předinstalaci příslušných doplňků, je třeba mít za to, že nabyvatel takového přehrávače k bezplatné nabídce chráněných děl, ke které nebylo uděleno svolení, přistupuje v zásadě vědomě a se znalostí věci.

70 Rovněž je třeba zohlednit skutečnost, že dočasné úkony rozmnožení pořízené na takovém multimediálním přehrávači, jako je přehrávač dotčený ve věci v původním řízení, během „streamování“ děl chráněných autorským právem z internetových stránek třetích osob, na nichž jsou tato díla nabízena bez svolení nositelů tohoto práva, mohou být v zásadě v rozporu s běžným způsobem užití takových děl a mohou jimi být nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práva, jelikož, jak uvedl generální advokát v bodech 78 a 79 svého stanoviska, takové pořízení zpravidla vede ke snížení legálních obchodů souvisejících s těmito chráněnými díly, což působí nepřiměřenou újmu nositelům autorského práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. dubna 2014, ACI Adam a další, C-435/12, EU:C:2014:254, bod 39).

71 Z výše uvedeného vyplývá, že uvedené úkony rozmnožení nesplňují podmínky uvedené v čl. 5 odst. 1 a 5 směrnice 2001/29.

72 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba na třetí a čtvrtou položenou otázku odpovědět tak, že ustanovení čl. 5 odst. 1 a 5 směrnice 2001/29 musí být vykládána v tom smyslu, že dočasné úkony rozmnožení učiněné na takovém multimediálním přehrávači, jako je přehrávač dotčený ve věci v původním řízení, během „streamování“ díla chráněného autorským právem z internetové stránky třetí strany, na níž je toto dílo nabízeno bez svolení nositele autorského práva, nesplňují podmínky uvedené v těchto ustanoveních.

K nákladům řízení

73 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje prodej takového multimediálního přehrávače, jako je přehrávač, o nějž se jedná ve věci v původním řízení, na kterém byly předem nainstalovány doplňky („add-ons“) dostupné na internetu, jež obsahují hypertextové odkazy na veřejnosti volně dostupné internetové stránky, na kterých byla díla chráněná autorským právem zpřístupněna veřejnosti bez svolení nositelů tohoto práva.**

2) **Ustanovení čl. 5 odst. 1 a 5 směrnice 2001/29 musí být vykládána v tom smyslu, že dočasné úkony rozmnožení učiněné na takovém multimediálním přehrávači, jako je přehrávač dotčený ve věci v původním řízení, během kontinuálního přenosu audiovizuálního materiálu („streamování“) díla chráněného autorským právem z internetové stránky třetí strany, na níž je toto dílo nabízeno bez svolení nositele autorského práva, nesplňují podmínky uvedené v těchto ustanoveních.**

Podpisy.